

ת"פ 28337/11/20 - מדינת ישראל, ע"י ענף תביעות, משטרת ישראל - מחוז ירושלים נגד ח.ב

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 28337-11-20 מדינת ישראל נ' ב'

בפני בעניין:	כבוד הנשיא שמואל הרבסט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ענף תביעות משטרת ישראל - מחוז ירושלים
נגד הנאשם	ח.ב ע"י ב"כ עוה"ד י. כהן וא. עמר	

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות אלימות כלפי בת זוגו, בהתאם לכתב האישום אשר תוקן במסגרתו של הסדר טיעון.

כתב האישום מתאר כי הנאשם והמתלוננת, הגב' ה.ב, נמצאים בהליכי גירושין, ולהם 4 ילדים בני 3 עד 8 שנים.

האישום הראשון מתייחס ליום 6.11.20, אז הגיע הנאשם לסעודת ערב בבית המתלוננת לאחר שהזמינה אותו. בעת ששהה בביתה, המתלוננת העירה לנאשם על כך שמעקה מיטת הילד כמעט ופגע בילדים ועל דברים שאמר לאחד מילדיהם וביקשה שיצא מהבית. אז החל הנאשם לצעוק: **"מה את מדברת אליי כאילו אני כלב, אני אראה לך מה זה, בסוף ירד לך ריר מהפה, אני אתן לך אל אס די כשאת תישני, אני אשב עלייך בכלא, לא יישאר ממך כלום"**. הנאשם דחף את המתלוננת לעבר ידית הדלת, משך בשיערה ואמר: **"אני אהרוג אותך, לא יישאר ממך כלום, אני אשב עלייך בכלא, תזהרי להזמין משטרה, זה הסוף שלך"**.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת חבלה בגבה.

בתאריך 8.11.20 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, ברחוב --- ב---, בעת שפנו שני שוטרים לנאשם על מנת שיזדהה, החל הנאשם לנוס מהשוטרים ולאחר מרדף של כמה דקות במהלכו השוטרים דיווחו על שאירע, נתפס הנאשם על ידי כוח יס"מ ברחוב ההסתדרות.

אישום שני מתאר כי ביום 8.8.20 הגיע הנאשם ונכנס לבית המתלוננת לאחר שאחד הילדים פתח לו את הדלת. לאחר עמוד 1

כשעה, הבחינה המתלוננת כי הנאשם ישן בחדר הילדים, דרשה ממנו לעזוב את הבית ואמרה לו כי היא לא מרשה לו להגיע לבית ללא רשותה.

הנאשם אחז את המתלוננת בזרועותיה והחל לנער אותה תוך שאמר: **"אני ארצח אותך אם תקחי לי את המשפחה"**, עוד אמר הנאשם כי אין לו כלום ללא המתלוננת וכי הוא יתאבד.

המתלוננת נסה לחדר השינה וניסתה לנעול את הדלת והנאשם דחף בעוצמה את דלת חדר השינה.

אישום שלישי מתאר כי ביום 11.4.20 התדפק הנאשם על דלת בית המתלוננת. המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב אך הנאשם ביקש לראות את הילדים. המתלוננת הסכימה ופתחה את הדלת על מנת לאפשר לילדים לצאת אל הנאשם, אך הנאשם נכנס לבית, על אף שהמתלוננת אמרה לו לא להיכנס. הנאשם אמר למתלוננת כי אם היא תקליט אותו הוא ירצח אותה וישב בכלא.

אישום רביעי מתייחס למועד כלשהו כשלושה שבועות עובר ליום 11.4.20, אז ביקשה המתלוננת מהנאשם להתגרש והנאשם עזב את הבית ושכר דירה. על אף הפרידה, בחרו הנאשם והמתלוננת לחגוג את ליל הסדר יחדיו עבור הילדים.

בערב ליל הסדר, ביום 8.4.20, עת שהה הנאשם בבית, צרך הנאשם אלכוהול בכמות גבוהה.

כאשר המתלוננת נכנסה לחדר האמבטיה, הנאשם נכנס אחריה והפציר בה כי הגירושין הינם טעות. המתלוננת דרשה מהנאשם לעזוב ולא לחזור והנאשם לקח שלושה קטינים עמו ועזב את הבית.

יום למחרת, הגיע הנאשם אל הבית אך המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב. הנאשם ביקש סליחה על התנהגותו בליל אמש ואמר כי היה שיכור. כאשר המתלוננת אמרה לו כי הוא אינו יכול להתנהג כמו **"ערבי"**, חמתו של הנאשם עלתה והוא תפס את ראשה ודחף אותו. המתלוננת אמרה כי תתקשר למשטרה, או אז אמר הנאשם כי אם היא תתקשר למשטרה הוא ירצח אותה.

באותן נסיבות ובנוכחות הילדים, איחל הנאשם למתלוננת שתהיה נכה ודרש מהילדים לומר אמן.

אישום חמישי מתייחס ליום 27.3.20, אז התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת. המתלוננת התרחקה מהנאשם ויצאה אל מרפסת הבית ואחריה יצאו גם ילדיהם שנצמדו ואחזו ברגליה.

הנאשם נעמד בפתח המרפסת והמשיך לצעוק: **"תקבלי סרטן בכל הגוף, תשרפי בחיים יא בת שרמוטה"** וכן **"את לא יודעת מה אני אעשה לך, את תראי"**.

מיד ובסמוך אמר הנאשם למתלוננת **"אני אשחט אותך"** וירק בפניה.

אישום שישי מתאר כי כחודשיים עובר ליום 11.4.20, כאשר המתלוננת שכבה במיטה בבית, ניגש אליה הנאשם והחל להכותה באגרוף לגופה.

אישום שביעי מתאר כי כשלוש שנים עובר לחודש אפריל 2020, כאשר המתלוננת הייתה בהיריון, הבין הנאשם כי המתלוננת לא החתימה את אחת העובדות בעסק המשותף על טופס 101. חמתו של הנאשם עלתה והוא החל לצעוק ולהשתולל. בתגובה, נמלטה המתלוננת מהבית. הנאשם אמר לה שאו שהיא חוזרת הביתה או שהוא קורע את הספה.

המתלוננת חששה לחזור אל הבית. בהמשך, נטל הנאשם סכין וחתך את ספות הבית.

אישום שמיני מתאר כי כחמש שנים, עובר לחודש אפריל 2020, בבית אשר ב-1977, עת גילה הנאשם כי המתלוננת שילמה לאחר חוב שהיה להם בגובה 800 ₪ ולא 600 ₪, הכה הנאשם את המתלוננת בידיו, בכל חלקי גופה. בהמשך, נטל מקל מטאטא, שבר אותו והכה באמצעותו בגופה של המתלוננת. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת סימנים.

בגין מעשיו אלה הורשע הנאשם בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") (6 עבירות), תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג- לפי סעיף 382(ג) (2 עבירות) הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275, תקיפה סתם-בן זוג- לפי סעיף 382(ב) (4 עבירות) והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

במסגרת הסדר הטיעון, הנאשם שוחרר להליך טיפולי בבית נועם, ונקבע שככל שהנאשם יפר את תנאי המסגרת את או את תנאי שחרורו, יעצר באופן מיידי ובתנאים נוספים.

עוד נקבע כי ככל שהנאשם יסיים את ההליך הטיפולי בהצלחה בהתאם לתסקיר שירות מבחן מסכם, תגביל עצמה המאשימה לעונש מאסר של **12 חודשים** ורכיבי ענישה נוספים, קנס, פיצוי והתחייבות וב"כ הנאשם יוכל לטעון לעבודות שירות או להסתפק בימי מעצרו.

תסקיר שירות המבחן

התסקיר נערך ביום 15.6.22, לאחר ששירות המבחן שוחח עם הנאשם, עם המתלוננת ועם בת זוגו הנוכחית המשמשת כמפקחת עליו במסגרת הליך המעצר.

מן התסקיר עולה שהנאשם בן 46 שנים, גרוש מזה כשנה ואב לארבעה ילדים הנמצאים בחזקת המתלוננת, גרושתו. מזה כשנה וחצי נמצא בקשר זוגי וטרם מעצרו התגורר בגפו בדירה שכורה ב-1977 ועבד בעסק עצמאי של-----.

הנאשם תיאר כי גדל במשפחה מורכבת בה נחשף לפשע וחווה אלימות.

בגיל 15, בשל הנסיבות המשפחתיות, נמלט מביתו והיה חסר מקום מגורים קבוע עד גיוסו לצבא. כאשר היה בן 17 הוריו התגרשו וארבע שנים לאחר מכן, אביו נפטר.

הנאשם תיאר כי שירת כנהג ביחידת לחימה בשירותו הצבאי ונחשף לאובדן חברים לוחמים, ונגרמה לו טראומה נוספת על זו שחווה בילדותו במשפחה מורכבת.

בהמשך תיאר קושי להשתלב בעבודות כשכיר בשל התפרצויות הכעס מהן סובל ובעיית עמידה בזמנים, והחל לעבוד כעצמאי בחברת ----- שפתח ואשר המתלוננת ניהלה אותה, כאשר בשנה הקודמת למעצרו חלה התדרדרות ברווחי החברה.

הנאשם הכיר את המתלוננת כאשר הייתה נערה ונישא לה לפני כ-12 שנה, וביניהם פער של 17 שנה. מספר חודשים עובר למעצרו, בני הזוג נפרדו לבקשת המתלוננת ובתקופת מעצרו השלימו את הליכי גירושין. הנאשם חווה קושי בגין הפרידה והתפרקות המשפחה ותוך כדי המעצר, יצר זוגיות חדשה וגם למתלוננת יש כיום בן זוג.

בשנה הקודמת למעצר הנאשם החל לצרוך סמים מסוג קנביס, לאחר שלטענתו פסיכיאטר שטיפל בו המליץ לו על גראס רפואי והוא החל בהליכי קבלת אישור ממשרד הבריאות.

רישומי הפלילי מעלה כי אין לחובתו הרשעות קודמות.

בנוגע לעבירות דנן, הנאשם תיאר יחס חיובי ודאגה כלפי המתלוננת, אך גם בעיות אשר החלו להתעורר ביניהם עוד מאז לידת בנם השני, בכלל זה צעקות וחוסר הבנה מצידה. הוא שלל בתוקף שימוש באיומים או אלימות פיזית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייחס לעובדות כתב האישום בטשטוש והכחשה ניכרים, תוך השלכת אחריות על המתלוננת, וניכר ניתוק ביחס לחומרת העבירות ולחלקו בדינמיקה הזוגית הבעייתית.

כאמור, במהלך ההליכים וכחלק מהסדר הטיעון, הנאשם שוחרר להליך טיפולי במסגרת "בית נועם". אלא שהנאשם הגיע לתחילת הטיפול מבית המעצר ל"בית נועם", ללא הטיפול התרופתי לו הוא נזקק, במצוקה נפשית שלא אפשרה את הטיפול בו, ולכן הוחלט על הפסקת הטיפול והוצאתו לטיפול רפואי מתאים.

כאשר הוצא לטיפול, שהה בחלופת מעצר בבית זוגתו ודיווח כי פנה באופן פרטי לטיפול, אך בהמשך לא יצר קשר עם שירות המבחן, לא ניתן היה להשיגו ושירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה שביעות רצון משהייתו בבית זוגתו, לא פועל לקידום הסדרת הנדרש ממנו לצורך המשך הטיפול ולבסוף החליט מרכז "בית נועם" על הפסקת הטיפול בו, לאור הזמן שעבר וההתרשמות ממנויבציה נמוכה לטיפול.

המתלוננת תיארה כי הכירה את הנאשם כאשר הייתה בת 16 שנים והוא הפך לדמות המשמעותית היחידה בחייה. היא חוותה אלימות מצדו מאז הכירה אותו, נפרדה ממנו מספר פעמים ואף ביטלה את חתונתם בגלל התנהגות אלימה, אולם חזרה לזוגיות עמו תוך שחשה תלות בו ויחד נהגו להשתמש בסמים.

מאז נישואיהם בגיל 19 ועד למעצרו, נמשכה האלימות מצדו, לרבות במהלך הריונה. היא תיארה אלימות פיזית ומילולית קשה, איומים ושבירת חפצים, דפוסי רכושנות וקנאה, אשר באו לידי ביטוי, בין היתר, בבקשתו לנתק את קשריה החברתיים וחלק מקשריה המשפחתיים והתנגדות לעבודתה כשכירה.

היא דיווחה כי בעבר חנק אותה והיא התלוננה בגין כך וסיפרה עוד כי לאורך השנים, שכניהם הגישו תלונות במשטרה על רקע התנהלותו והאלימות המילולית מצדו, אך היא נהגה להסתיר זאת מהמשטרה בשל התלות שפיתחה בו. לפני 7 שנים הוצאה למקלט לנשים מוכות בהתערבות גורמי הרווחה, ולאחר מכן הנאשם שולב בטיפול.

המתלוננת דיווחה כי ילדיהם היו עדים לאלימות מצד אביהם ולעתים היו קורבנות לאלימות פיזית מצדו בעצמם והוסיפה שבמהלך מעצרו יצר קשר טלפוני עם הילדים וחשף אותם לתכנים מילוליים בלתי הולמים, הסית אותם נגדה ועירב אותם רגשית בסיטואציות שונות.

מאז הפרידה ממנו, המתלוננת תיארה כי חשה הקלה ודיווחה על רגיעה בתפקוד הילדים, ולאחר הליכים משפטיים, הליכי הגירושין הושלמו.

לדברי הנאשם, בעבר שולב בסדנה לטיפול בניהול כעסים ב---- ובארבע השנים האחרונות השתלב בשני טיפולים פסיכיאטריים באופן פרטי.

בו בעת, הוא שב ושלל שימוש באלימות פיזית מצדו בכלל וכלפי המתלוננת בפרט, ואף גילה עמדה מסתייגת כלפי התנהגות פוגענית.

עם זאת, ציין כי הוא מתקשה להתבטא מילולית ונוהג להגיב בצעקות והביע נזקקות טיפולית בכל הנוגע לבעיה זו, אשר פגעה גם ביחסים חבריים ותעסוקתיים.

הנאשם מסר כי אובחן כסובל מפוסט טראומה, טופל ורכש כלים לשליטה בכעסים, אך הביע תחושת ייאוש משיטות הטיפול השונות. שירות המבחן קיבל מסמכים המעידים על מעברים בין אנשי מקצוע שונים, תוך שלרוב מדובר בפגישות יעוץ ראשוניות בלבד, ללא רציפות והתמדה.

בנוסף, הוגש סיכום פגישת יעוץ פסיכולוגי, שנערך בתום 2 פגישות, ממנו עולה כי הנאשם פנה ליעוץ וכי על אף קיומם של תסמינים פוסט טראומטיים, נותר **קושי להעריך במדויק** את השלכות האירוע הטראומטי המודחק שחווה בעת שירותו הצבאי ולקבועת האם הוביל להיווצרותה של הפרעת דחק בתר חבלתית (PTSD).

הומלץ לפנות ליחידה לתגובות קרב ולפנות למעקב פסיכיאטרי.

שירות המבחן ציין כי קבלת חוות הדעת לא תואמה עם השירות, ופרט אליה, לא הוצגו מסמכים באשר לשילובו בפועל בתהליך טיפולי כלשהו.

שירות המבחן עמד על כך שהנאשם נקט בצמצום יתר של מעשיו ובהכחשת קיומה של נטייתו לפעול באלימות כלפי המתלוננת ודיווח על צעקות ואלימות מילולית בלבד, וכן השליך את האחריות על התנהלותה ועל הסתה מצד הוריה.

עוד נכתב שהנאשם מתקשה להתבונן באופן מעמיק על מצבו וקיים חשד לשימוש לרעה בחומרים משני תודעה ואי הבעת נזקקות טיפוליות במסגרת סגורה וכל אלה מהווים גורמי סיכון למצבו. עם זאת, הכרתו בקיומה של בעיית שליטה בכעסים ושילובו בהליכים טיפוליים באופן פרטי עשויים להוות גורמי סיכוי למצבו.

נוכח כל האמור, העריך שירות המבחן כי קיימת רמת **סיכון גבוהה מאוד** להישנות התנהגות פוגענית ועוברת חוק בתחום האלימות הזוגית וללא שילוב בהליך טיפולי ייעודי, לא ניתן יהיה לתת מענה שיאפשר הפחתה של רמת הסיכון לטווח ארוך.

שירות המבחן התרשם עוד מהתנהגות מניפולטיבית, תוך טשטוש ושליטת קיומם של מוקדי בעייתיות בהתנהגותו, לצד השלכת האחריות למצבו לתסמינים של פוסט טראומה. כמו כן, בולטת גישה קורבנית, בכלל זה חוויה כי נגרם לו נזק על ידי מערכת המשפט וכי הרשויות לא נתנו מענה למצבו הנפשי.

עוד מסר שירות המבחן כי מאז שהותו בחלופת מעצר בבית בת זוגו הנוכחית, הנאשם נמצא בקשר טלפוני עם המתלוננת סביב סוגיית הסדרי הראייה, מגיע בעצמו לביקורים ללא מפקח, בבית מגוריה, ובכך מפר להבנת שירות המבחן את תנאי מעצר הבית.

לבסוף, נוכח כל המתואר, לא ראה שירות המבחן אפשרות שהנאשם יפיק תועלת מהתערבות טיפולית מעמיקה בתחום האלימות במשפחה, והמליץ על ענישה מוחשית ומציבת גבולות לצד הטלת עונש הרתעתי משמעותי.

ביום 19.7.22 סקר שירות המבחן מסמכים שהוגשו לבית המשפט- סיכום של פגישות יעוץ פסיכולוגי, בקשה לטיפול מסייע בקנביס, צילום סיכום טיפול פסיכולוגי והערכת פסיכיאטרית. שירות המבחן מסר כי חלק מהמסמכים לא הוגשו במלואם, בחלקם לא אובחנה פוסט טראומה כתוצאה מהלם קרב והנאשם סירב לבקשת שירות המבחן לחתום על הסכמה לגילוי מידע ממשרד הביטחון, שהיה מאפשר לבדוק את ההליך שנערך שם.

לפיכך, מצא שירות המבחן כי לא עולה מהם אבחנה של פוסט טראומה כתוצאה משירותו הצבאי והדגיש כי שירות המבחן אינו מוסמך לקבוע האם האדם המופנה אליו סובל מפוסט טראומה והשלכותיה.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על כך שעבירות האלימות במשפחה מתרחשות בחדרי חדרים, כשהקורבן חושש לחשוף את מסכת הסבל שהוא חווה בשל התלות במבצע העבירות ומתוך רצון לשמור על התא המשפחתי, וכך מתעצמת מסוכנות המעשים.

המתלוננת נישאה לנאשם מתוך רצון לצאת ממעגל האלימות שבו הייתה נתונה, אך עברה לידי האלימות של הנאשם אשר נהג בה כחפץ.

שמונת האישומים מתפרסים על פני חמש שנים, שבהן המתלוננת חוותה אלימות פיזית ומילולית, לרבות איומים והשפלות. הנאשם תקף אותה בידיו ובאמצעות חפצים, הוא גרם לה חבלות, לעתים בנוכחות ילדיהם הקטינים, והמתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה 4 פעמים לפחות כדי להתלונן על מעשיו.

הנאשם מודה בעצמו כי הוא סובל מהתפרצויות זעם וכעס אשר מונעות ממנו לעבוד, וכל אותם כעסים הופנו כלפי המתלוננת אשר הייתה תלויה בו ואף הוצאה למקלט לנשים מוכות. המאשימה עמדה על הנזק הנפשי שנגרם לילדי בני הזוג, ילדים רכים בשנים אשר חוו את האלימות של אביהם.

המאשימה לא התעלמה מנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, אך הדגישה כי שירות המבחן התרשם שהנאשם לא מכיר בהתנהגותו האלימה ומתנהג בצורה מניפולטיבית כדי לקבל מענה טיפולי כפי רצונו.

הנאשם לא ניצל את היד שהושטה לו פעם אחר פעם, לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, ניתק את הקשר איתם והתנהג כלפיהם בעוינות, כפי שהתנהג גם בבית המשפט. כל אלה מעידים על אופיו ועל מסוכנותו כלפי כולי עלמא ולא רק כלפי המתלוננת. גם הטיפול בבית נועם הופסק ואז העלה הנאשם טענה חדשה לפוסט טראומה על רקע שירותו הצבאי.

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונשי נפרד לכל אחד מהאישומים, שכן כל אחד מהם מתאר נסיבות שונות והגם שמדובר באותה אישה, לא מדובר במסכת עבריינית אחת.

עבור האישום **הראשון** טענה המאשימה למתחם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, לאישום **השני**- ממאסר על תנאי עד 8 חודשי מאסר בפועל, לאישום **השלישי** - מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שירות ועד 10 חודשים, לאישום **הרביעי**- 4 עד 12 חודשי מאסר, לאישום **החמישי**- מאסר קצר עד 12 חודשים, לאישום **השישי**- מאסר קצר עד 12 חודשים, לאישום **השביעי**-מאסר קצר עד 10 חודשים ולאישום **השמיני**- מאסר קצר עד 12 חודשים.

סך הכל, לשיטת המאשימה, יש להטיל על הנאשם עונש שלא יפחת מ-58 חודשים, אך בחפיפת המעשים, יש להטיל עליו עונש שלא יפתח מ-42 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס, התחייבות ופיצוי גבוה.

המאשימה התייחסה לכך שהנאשם שהה 9 חודשים במעצר, ויש קושי להשיבו לכתלי בית הסוהר, אך לשיטתה, עקרון ההלימה והצורך להרחיקו מהציבור ולהפחית ממסוכנותו, מחייבים זאת.

ב"כ הנאשם טען מנגד, כי הקשר בין הנאשם למתלוננת מורכב. המתלוננת היא זו שבחרה להזמין את הנאשם לביתה שלמעשה הוא ביתו, על אף שהיא מודעת למורכבות באישיותו וגם לכך שהוא אבא טוב ומעודדת את הקשר שלו עם הילדים. במכתבה של המתלוננת לבית המשפט מיום 18.4.21, ציינה המתלוננת את הגעגועים של הילדים לנאשם, את השתדלותו להיות אבא טוב אשר דואג לכל מחסורם, מציינת 12 שנים שהם חיו יחד וחוו לא מעט עליות ומורדות ומייחלת בכל נפשה כי בית המשפט יאפשר לנאשם הליך שיקום שיטיב עימו ועימה.

הנאשם הבין שהוא זקוק לטיפול ולכן ביטא רצון להתגייס לכך, גם אם לא באופן שעליו המליץ שירות המבחן. הוא נמצא בהליך התבוננות פנימית וחיפוש מקור הבעיה והדרך לטפל בה, ותוך כך עלתה האפשרות שמדובר בטרומה כתוצאה מהשירות הצבאי. לא מדובר במניפולציה של הנאשם, ולצורך כך הוגשה חוות הדעת של ד"ר מאיר רז מיום 2.6.22.

הסנגור הדגיש כי כתב האישום תוקן בצורה משמעותית וכיום הוא מצוי ברף חומרה יחסי מינורי בתיקי אלימות במשפחה או בתיקי אלימות בכלל ועמדת המאשימה לעונש מאסר לשנים ממושכות מרחיקת לכת ביחס לרף החומרה. רוב המסכת העובדתית מדברת על איומים, על תקיפות שהם ברמה של דחיפה וגם בשני המקרים הבודדים של תקיפה הגורמת חבלה, לא הוגשה תעודה רפואית אחת, ומדובר במקרה שאירע לפני כשבע שנים.

אשר להימלטות מהשוטר, טען הסנגור כי לא מדובר בזלזול, אלא בחשדנות ויראה מרשויות החוק.

הסנגור ציין כי הנאשם היה מאחורי סורג ובריא תקופה של כמעט תשעה חודשים ופרק זמן ניכר לא היה במגע עם המתלוננת. גם כשהמתלוננת הרחיקה וקבעה את מקום מגוריה ב-----, הוא לא הלן על כך והוא מקיים את הסדרי הראייה ונוסע כדי לשמר את הקשר הטוב עם ילדיו.

הקשר הזוגי השני שיצר לעצמו ממלא את אותו חלל והמתיחות שהייתה עם המתלוננת - איננה עוד.

נסיבות חייו של הנאשם קשות ביותר. מגיל 15 היה דר רחוב, חווה טראומות בצבא וחרף האמור, הצליח להקים עסק עם המתלוננת, אך כשל בהמשך. הנאשם נזקק לגראס רפואי ויש לו אישור רפואי לכך.

הסנגור הדגיש שהנאשם בן 46 שנים ללא עבר, מודה ונוטל אחריות על מעשיו, והמתלוננת מאשרת כי הוא לא מאיים עליה עוד.

הנאשם השתתף בסדנה של שליטה בכעסים ביד שרה וכן בשני טיפולים פסיכיאטריים באופן פרטי, ומכאן שמדובר בנאשם שלא זקוק לחרב של ההליך הפלילי כדי להביע נזקקות טיפולית ואף ללכת אליה.

באשר למסוכנות עליה עמד שירות המבחן, טען הסנגור, כי הנאשם שומר מרחק מהמתלוננת במשך שנתיים, לא מאיים עליה והיא מצידה מבקשת מבית המשפט לראותו כאב דואג לילדיו. מכאן, שרמת המסוכנות הנשקפת ממנו אינה גבוהה.

הסנגור הפנה לפסיקה בה נגזרו על נאשמים בעבירות דומות מתחמים שמתחילים במאסר מותנה, ועונשים מופחתים.

הסנגור עוד טען כי יש לקבוע מתחם עונש אחד בהתאם לפסיקה הקובעת את מבחן הקשר ההדוק לפיו אפילו כאשר מדובר במספר אירועים, מתלוננים שונים ואף ריחוק גדול בזמן, יתכן שמדובר באירוע אחד ארוך מתמשך, כאשר יש קשר לוגי בין הדברים. כתב האישום במקרה זה הוא פרי תיעוד של המתלוננת את המסכת ארוכת שנים שעברה, וכך יש להתייחס לאירועים.

לשיטת הסנגור, המתחם נע במקרה זה בין מאסר מותנה לבין מס' חודשי מאסר לריצוי בפועל, כאשר פרק הזמן אותו ריצה הנאשם מאחורי סורג ובריו במסגרת מעצרו, נושק או שהוא בעצם מצוי ברף הגבוה של אותו מתחם ולכן יש להסתפק בכך.

אשר לרכיב הכלכלי, הסנגור טען שהנאשם עושה הכול כדי לשלם מזונות, למרבה הצער התקשה לעבוד בתקופה האחרונה, שכן היה עצור ולכן הטלת ענישה כלכלית תפגע במתלוננת ובילדיהם.

לפיכך, ביקש הסנגור להסתפק בימי מעצרו וליתן עונש צופה פני עתיד.

דין והכרעה

הנאשם הורשע בעבירות תקיפה בדרגות שונות ובאיומים- כולן עבירות שהמכנה המשותף להן הוא האלימות והפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על כבוד האדם, שלומו ובריאותו.

הנאשם ביצע את העבירות כלפי מי שהייתה אשתו ומדובר בעבירות של אלימות במשפחה, אשר על ייחודן וחומרתן, ובהתאמה- על הצורך בענישה מוחשית ומרתיעה בגין, עמדו בתי המשפט בפסיקה עניפה, כך לדוגמה בע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים

מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה. (ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל (מיום 19.4.12)).

ביתו של אדם הוא היחידה החברתית הבסיסית והמשמעותית ביותר שיש לו לאדם.

יחידה זו יכול שתביא בחובה אושר גדול, ומאידך יכול שתביא לסבל גדול מנשוא, כמאמרו של התלמוד הבבלי (מסכת סוטה, דף יז' עמוד א'): **"דרש רבי עקיבא - איש ואישה זכו, שכינה ביניהם, לא זכו, אש אוכלתם"**.

הבעל מחויב בצרכיה הפיזיים של אשתו, כפי שמלמדנו התלמוד הבבלי במסכת חולין דף פד עמוד ב', וזו לשונו:

"דרש רב עזריא, מאי דכתיב (מה פירושו של הפסוק - ש.ה.): 'טוב איש חונן ומלווה יכלכל דבריו במשפט'?"

לעולם לא יאכל אדם וישתה פחות ממה שיש לו וילבש ויתכסה במה שיש לו

ויכבד את אשתו ובניו יותר ממה שיש ...".

אך, חיוב משמעותי יותר המוטל על הבעל עוסק בצרכים הרוחניים- נפשיים אשר ענינם כבוד האישה ומעמדה כליבת הבית, ובלשונו של התלמוד (מסכת בבא מציעא, דף נט' עמוד א'):

"אמר רבי חלבו: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר "ולאברהם הטיב בעבורה".

והרמב"ם מוסיף אף הוא בלשונו הצחה כי **"יהיה דיבורו עימה (עם אשתו - ש.ה.) בנחת ולא יהיה עצב ולא יהיה רוגז..."** (רמב"ם, היד החזקה, הלכות אישות, פרק טו' הלכה יט').

עבירות דוגמת אלו המנויות בכתב האישום המתוקן דנן, כאשר הן נעברות בתוך המשפחה, הרי שיש בה כדי להפר את השקט, היציבות והשלווה אשר מקומם הטבעי הוא בביתו ובמשפחתו של אדם. לא לחינם נקט ספר משלי בתארו בית שמריבות שוכנות בו תדיר בפסוק **"טוב פת חרבה ושלוה בהמבית מלא זבחי ריב"** (ספר משלי, פרק יז' פסוק א'), אשר לפיו טוב לו לאדם אושר ללא עושר, מעושר ללא אושר. גם אם, פניהם של בני הזוג לכיוון הפרדות וגירושין - עדיין יש לזכור כי הם מהווים משפחה, הם הורים משותפים לילדים, ומשכך, עליהם לשמור אחד על כבודו של השני.

הנאשם במעשיו לא נהג כך ופגע קשות בערכים אלו.

במקרה דנן, נוסף לעבירות האלימות, הורשע הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בה מוגן הערך של

שמירה על הסדר הציבורי והגנה על הממונים על אכיפת החוק.

כתב האישום כולל 8 אישומים, המתארים עבירות אלימות אשר בוצעו כולן במסגרת הקשר הזוגי בין הנאשם ובין המתלוננת, ולכאורה קיים ביניהם קשר של ממש, אלא שפער הזמנים ביניהם הוא משמעותי ובחלק מהמקרים מגיע לתקופה של שלוש וחמש שנים. במצב זה, נראה שהזמן שהפריד בין אירוע לאירוע, מנתק את הקשר בין מקרה למקרה ולא ניתן לראות את המעשים כמכלול אחד שיש לקבוע עבורו מתחם אחד. לפיכך, אקבע במקרה זה מתחם עונש אשר יהלום כל אחד ואחד מהאישומים, בפני עצמו.

האישום הראשון מתאר מקרה שבו הנאשם איים על חיי המתלוננת בכך שאמר לה שיהרוג אותה וישב בכלא בגין כך וכן שאם תפנה למשטרה יהיה זה "הסוף שלה". האירוע התרחש בבוקר שבת שבה בילה הנאשם בבית המתלוננת וילדיהם המשותפים. למעשה האיומים התלווה גם תקיפה באופן זה שהנאשם דחף את המתלוננת לעבר ידית הדלת ומשך בשיערה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה בגבה.

יומיים לאחר מכן, נס הנאשם משוטרים שהבחינו בו ברחוב וביקשו ממנו להזדהות.

מדובר באירוע שבו ניכרת חמתו של הנאשם, אי שליטתו בכעסיו ודחפיו, אובדן העשתונות במקרה של מחלוקת ותוצאת מעשיו היא פגיעה במתלוננת- גרימת חבלה של ממש לגופה, פגיעה של ממש לביטחונה, שלוותה ונפשה.

בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו, בנסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת, הרי שמתחם העונש ההולם אירוע זה נע בין **6 ל-18 חודשי מאסר**.

האישום השני מתאר עבירות של תקיפה סתם ואיומים, לאחר שהנאשם אחז את המתלוננת בזרועותיה, ניער אותה ואיים על חייה. המתלוננת נסה לחדר השינה וניסתה לנעול את הדלת, אך הנאשם דחף את הדלת בעוצמה.

מתחם העונש ההולם אירוע זה נע **ממאסר על תנאי ועד 7 חודשי מאסר בפועל**.

האישום השלישי מתאר עבירה של איומים, לאחר שהנאשם איים על המתלוננת כי ירצח אותה. לאירוע זה לא התלווה עבירה נוספת של אלימות פיזית, אך חומרתו בדברי האיום הקשים של הנאשם כלפי המתלוננת. מתחם העונש ההולם עבירה זו נע בין **מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר**.

האישום הרביעי מתאר עבירה של תקיפה סתם, לאחר שהנאשם תפס את ראשה של המתלוננת ודחף אותו, תוך שאמר למתלוננת שאם תתקשר למשטרה- ירצח אותה.

האירוע התרחש בחג הפסח, למחרת ליל הסדר, כאשר ילדי בני הזוג נוכחים בבית. המילים שהשמיע הנאשם קשות עד מאוד, מעשה התקיפה קשה עוד יותר- אך נראה, שקשה מאלה, הפגיעה בנפשם של ילדי בני הזוג הרכים, אשר יום חגם היה ליום שבו אביהם מאיים על חייה של אמם, תוקף אותה ופוגע בה. הפגיעה בנפשם לא ניכרת לעין, אך היא קשה ביותר והשפעותיה מזיקות ופוגעות באופן מתמיד.

מתחם העונש ההולם אירוע זה ינוע בין **4 ל-12 חודשי מאסר**.

האישום החמישי מתאר עבירה נוספת של תקיפה סתם ואיומים, גם הוא בנוכחות ילדי בני הזוג, אשר אחזו ברגלי

המתלוננת, אשר במהלך ריב ביקשה להתרחק מהנאשם ולצאת אל מרפסת הבית. הנאשם צעק על המתלוננת ואיים עליה, בנוכחות ילדיהם ואיחל לה שתחלה ותישרף, אמר שישחט אותה וירק בפניה.

לא ניתן להיוותר אדישים למקרא הדברים הקשים, איחולי המוות והסבל שהושמעו לאם, לאוזני ילדיה, אשר מי שהפנה אותם אליה הוא האב.

למרבה הצער, על אף חומרת המעשים, הרי שבמנעד עבירות מסוג זה, לא מדובר בעבירות בפן החמור שלהן, ולכן מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין מאסר קצר ועד 12 חודשי מאסר.

האישום השישי מתאר כי כאשר המתלוננת שכבה על מיטה בביתה, ניגש אליה הנאשם והחל להכותה באגרופ לגופה. הפרת השלווה של המתלוננת תוך פגיעה בה, בעודה שוכבת במיטתה, בדרך אלימה ופוגעת, בוטה וקשה. דווקא בין כתלי ביתה, במקום שבו על המתלוננת להיות מוגנת ושלווה, פגע בה הנאשם בדרך זו.

מתחם העונש ההולם מקרה זה נע בין **מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל- 10 חודשי מאסר בפועל**.

האישום השביעי מתאר כי כאשר המתלוננת הייתה בהריון, כעס עליה הנאשם בשל כך שלא החתימה את אחת העובדות בעסק המשותף על טופס כלשהו. הוא צעק על המתלוננת שנסה מפניו ואיים שאם לא תשוב, יחתוך את הספות בבית. בהמשך, נטל לידיו סכין וחתך את הספות.

מעבר לנזק הכלכלי כתוצאה ממעשהו של הנאשם, מדובר במעשה שיש בו פגיעה אישית במתלוננת ובשלוותה, ובכך חומרה יתירה.

בגין עבירת האיומים וההיזק לרכוש במקרה זה, נע מתחם העונש ההולם בין **מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר**.

האישום השמיני מתאר מעשה תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וחומרתו בנסיבותיו - הנאשם היכה את המתלוננת בכל חלקי גופה, נטל מקל מטאטא, שבר אותו והכה את המתלוננת באמצעותו בגופה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימנים בגופה.

נסיבות המקרה מתארות שמדובר באירוע מתמשך שיש בו מידה לא מעטה של אכזריות. הנאשם גרם למתלוננת נזק גופני, הוא השפיל אותה ופגע בכבודה כאדם. הפגיעה בגופה ניכרת בסימנים שהנאשם גרם לה, הפגיעה בנפשה - קשה אף יותר.

בהתחשב בכל הנדרש, נע מתחם העונש ההולם אירוע זה בין **מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד 12 חודשי מאסר**.

העונש המתאים

הנאשם, בן 46 כיום, גרוש ואב ל-4 ילדים המשותפים לו ולמתלוננת.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו ובכך לקח אחריות על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק וחסך את הצורך בניהול הליך הוכחות, על כל המשתמע מכך.

על אף 46 שנות חייו, אין לחובת הנאשם עבר פלילי כלשהו- וגם זאת שקלתי לזכותו.

נסיבות חייו של הנאשם פורטו בתסקיר שירות המבחן, ואם נסכמן, הן כוללות ילדות בבית שהיו בו פשע ואלימות. הנאשם חווה וספג אווירה זו מילדותו וכאשר הגיע לגיל 15 נמלט מבית המשפחה, ולמעשה התבגר ברחובות, לבדו, ללא יד מכוונת, ללא תמיכה ומשענת.

על אף הרקע ממנו הנאשם מגיע, הנאשם התגייס לצבא בגיל המתאים, אך כפי שתואר על ידו, השירות הצבאי חשף אותו לאירועים קשים והדבר השפיע על נפשו.

המעשים שהנאשם ביצע הם מעשים של אלימות והתאכזרות כלפי בת זוגו, ואין חולק שלילדותו בצל אלימות ופשע, ישנה השפעה ישירה על ביצועם, וגם זאת שקלתי במניין השיקולים.

ההליך המשפטי העניק לנאשם הזדמנות של ממש לטיפול בבעיות עמהן הוא מתמודד ואשר הביאו להתדרדרותו ולביצוע המעשים, ואילו הנאשם היה מנצל את גורמי הטיפול המקצועיים שנרתמו לסייע לו, היה ההליך הפלילי משמש לו כנקודת מפנה בחייו ומביא לשיקומו.

למרבה הצער, הנאשם לא הצליח להשתלב במסגרת הטיפולית הייחודית "בית נועם" ונפלט ממנה בראשית התהליך. בהמשך, לא השתלב הנאשם בטיפול כלשהו במסגרת שירות המבחן, ותסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו מתאר כי הוא לא שיתף עמו פעולה, לפרקים לא ניתן היה להשיג את הנאשם והוא לא פעל לקידום הסדרת הנדרש ממנו לצורך המשך הטיפול.

הנאשם שולב בעבר בטיפול לניהול כעסים, וניכר כי הוא מודע לבעייתיות שבהתנהגותו, אך שירות המבחן התרשם כי כיום הוא מתנהג באופן מניפולטיבי, תוך נקיטה בעמדה קורבנית ולכן העריך שעדיין נובעת ממנו סכנה בהיעדר טיפול מתאים. במצבו הנוכחי ולנוכח התנהגותו במהלך ניהול ההליכים, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

במסגרת נסיבותיו של הנאשם התחשבתי גם במסמכים הרפואיים שהנאשם הגיש ואשר אותם סקר גם שירות המבחן (מסמכים שהוגשו לתיק בית המשפט ביום 19.6.22).

הן מהמסמכים שהוגשו והן מתיאוריו של שירות המבחן, עולה כי לנאשם רקע פסיכיאטרי מסוים, גם אם לא מוגדר עד סופו, שבמסגרתו קיבל טיפול רפואי במהלך השנים, הקודמות לביצוע העבירות. כך, מופיעה בין מסמכים אלה בקשה מיום 3.10.18 לטיפול מסייע בקנביס, בה מתואר כי הנאשם נמצא במעקב פסיכיאטרי החל מחודש אפריל 2018, על ידי עורך הבקשה, ד"ר ליאגוטה, וכי הוא סובל מהפרעה פוסט טראומטית וטופל בתרופות במשך שנים.

בנוסף הוגשה הערכה פסיכיאטרית מיום 25.2.21, בה מצינת הרופאה הפסיכיאטרית שהנאשם מטופל אצלה החל משנת 2019, לאחר שהופנה אליה לצורך סיוע נפשי דחוף. הערכה זו מצינת מספר אבחנות רפואיות פסיכיאטריות בנוגע לנאשם.

אמנם לא הוכח כי הנאשם לא אחראי למעשיו, אך ניכר כי להתמודדותו עם הבעיות אשר נמצא להן ביטוי במסמכים אלה, וגם בתסקיר שירות המבחן, יש השפעה של ממש על ביצוע העבירות האלימות על ידו, ומדובר במצב של קירבה לסייג הפלילי העוסק באי שפיות, ולכך תהא השפעה על מיקומו בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

אציין, כי במהלך דיון הטיעונים לעונש, הנאשם הפריע למהלך הדיון, הוצא מהאולם, העיר הערות והוזהר לבל ימשך ההליך בלעדיו, באופן שהביא לידי ביטוי מוחשי את התסמינים שהוצגו על ידי הגורמים הטיפוליים.

עוד נתתי דעתי לכך שמאז בוצעו העבירות, חלפו להן כשנתיים. כעת, הנאשם והמתלוננת גרושים ונראה שהיחסים ביניהם עלו על מסלול של שקט והעדר יריבות, אשר אינו כולל עוד מעשים אלימים ולכל אחד מהם מערכת יחסים זוגית נפרדת, וקיימת רגיעה ותקווה של ממש להמשך קשר תקין בכל הנוגע לגידול ילדיהם המשותפים.

בין השיקולים שבהם התחשבתי נתתי דעתי גם לתקופת מעצרו של הנאשם במסגרת הליכים אלה- במשך כתשעה חודשים ולתנאים המגבילים שבהם היה נתון מאז.

כל אלו מלמדים, כי הנאשם מצוי **בחלקם התחתון** של מתחמי הענישה השונים, ובהתחשב במצבו הנפשי וביתר הנתונים אשר צוינו לעיל, הרי שיש לבחור בענישה אשר תיתן בידו תקווה לחיים נורמטיביים ויצרניים בהמשך.

סוף דבר

לאחר שנתתי דעתי למכלול שיקולי הענישה הנדרשים ולנסיבותיו של הנאשם, הרי שאני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **שניים עשר (12) חודשי מאסר ושבוע ימים לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו במסגרת תיק זה. הנאשם יתייצב לריצוי במעצרו ביום 19.2.2023 עד השעה 10:00 וזאת, בבית המעצר "ניצן", אשר בעיר רמלה.**
2. **שלושה (3) חודשים אשר אותם הנאשם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על כל אחת מהעבירות שבהן הורשע בהליך זה.**

3. פיצוי למתלוננת בסך של 1,000 ₪. הפיצוי ינתן עד ליום 1.2.2023.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבוד על כל עבירת אלימות, וזאת תוך שנתיים מיום מתן גזר הדין. לא יחתום הנאשם על התחייבות עד ליום 1.1.23 - יאסר למשך 30 ימים. ככל שיצהיר ב"כ הנאשם כי הנאשם הבין והתחייב- יחשב הדבר כאילו חתם על התחייבות.

5. מוטל בזאת צו איסור יציאה מן הארץ עד לתום ריצוי העונש. דרכונו של הנאשם יופקד ויוחזר לאחר ריצוי עונשו.

6. המוצגים, ככל שקיימים, יחולטו או יושמדו, וזאת על פי שיקול דעתו של רשם המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, בנוכחות הצדדים וב"כ.